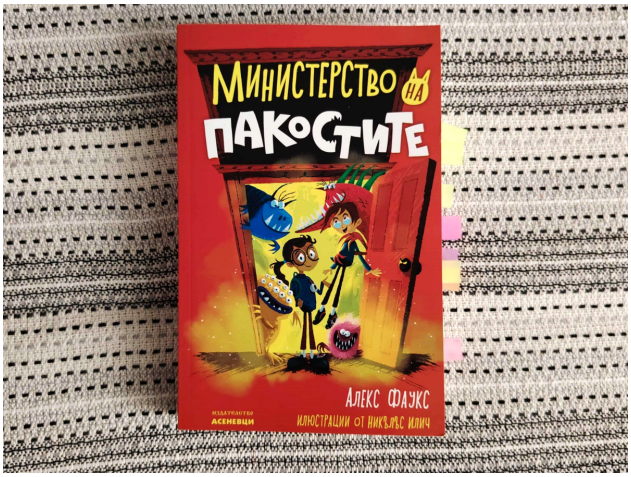
Какво да правим при среща с таласъм?

Новини | Култура | на 13.11.2025 07:00 | от Мария Донева

Защо говорим за това?

Защото фантастичните истории ни помагат да погледнем към ежедневието си с нов поглед.

„Министерство на пакостите“, Алекс Фаукс, превод Десислава Михайлова, издателство „Асеневци“

Ако някой ви каже, че писателите не са всемогъщи – да не му вярвате. Когато пишеш книга, в нея можеш да създаваш и да унищожаваш светове, да разказваш не само реално случили се неща, но и такива, които може да се сбъднат в бъдеще; да си изфантазираш хора, места и предмети и да покажеш как те работят; да намериш обяснение за необяснимото… И в добавка – да повлияеш на читателите. Не само да запълниш част от тяхното време, но и да промениш начина, по който мислят и действат, значи – да станеш част от живота им с помощта на книгите, които си написал.
Веднага давам пример. Знаете ли защо хората толкова често се порязват на уж безобидни листове хартия? Защо си търсят очилата, които са на мястото си, пред собствените им очи? И как така се случва да сритваме остри неща с горкичките си пръсти на краката – и се сещате колко болезнено е това. Има причина за тези дребни, но неприятни злополучия. Има виновници, макар че те не се чувстват виновни, напротив – гордеят се с делата си. Това са таласъмите, агенти на Министерството на пакостите!

Те се обучават в Академия на лошия късмет, ходят на мисии в света на хората, имат разнообразни форми, цветове и брой на очите и краката… Имат си сладурски имена като Ударипръстчо, Загубанчо, Порязка. Имат крал, който живее в дворец. Имат си и добра и всезнаеща Майка, която е гъба. Гъба, да, като манатарките и печурките, но вълшебна… Алекс Фаукс е измислила всички тези таласъми. с целия им пъстър и необичаен свят, и щом тя казва, че бебетата таласъмчета се раждат от спори, значи е така. Нейна е фантазията, тя решава! Щом е решила, че водопадите ще падат от долу нагоре и работят от 9 до 5, всеки в държавата трябва да се съобрази с това.

В романа „Министерство на пакостите“ две деца – момичето Джоуи и нейният заклет неприятел Хари - попадат в този таласъмски свят и трябва да бягат наистина бързо, за да не бъдат изядени. Те са пленници, но заедно с похитителите си преживяват толкова много приключения, че се опознават и става ясно, че май освен различия между хората и таласъмите съществуват и доста прилики.
Както във всяка хубава история, и тук по време на своето пътуване децата израстват неусетно – не защото за половин ден са станали по-високи или по-дебели; а защото добиват увереност и сами на себе си доказват, че могат да се справят в трудни ситуации. Разбират, че понякога е нужна истинска смелост, за да разговаряш откровено, да се извиниш и да дадеш прошка.

В разгръщането на историята има толкова много обрати, опасности и напрежение, че не се побират в книгата и по всичко си личи, че на Джоуи, Хари и техните приятели им предстои да се хвърлят и в следващи битки. Наистина децата има на какво да научат таласъмите. Ето, във фабриката за тухли очевидно има проблеми с безопасността; има и много други несправедливости и ни се струва, че това няма да бъде оставено току-така. Таласъмите също имат своя мисия – все пак ако не са те, като нищо добрият късмет ще вземе да превземе човешкия свят и балансът ще се наруши. „Ще имате толкова много късмет, че няма да знаете какво да го правите! Късметът направо ще излиза от ушите ви!“

Най-важното е, че и децата, и таласъмчетата имат нужда от приятели, които ги харесват точно такива, каквито са. След като по невероятна случайност са се срещнали и са се сприятелили, със сигурност ще продължат да другаруват и да вършат заедно добри дела. И по някоя пакост за разнообразие!

Въпросника към тази статия можеш да решиш онлайн на:
/book/6991-kakvo-da-pravim-pri-sreshta-s-talasam

Сканирай този QR-код и влез директно във въпросника ->

©"Вижте" е издание на Фондация Гутенберг 3.0. Всички права са запазени